

KATYA BALEN

October,
October

illüstrasyon
Angela Harding

2022
Carnegie
Madalyası
Kazananı

GENC
T
TIMAS

Baykuşu fırtınadan sonraki sabah ormanın en dibinde buluyoruz. Rüzgârda çarpılmış ve kanatları uçamayacak kadar donmuş hâlde duruyor, gözleriye cam gibi. Parmağımın ucuyla tüyelerine hafifçe dokunuyorum ve bu dünyadan göçmüş olmasına rağmen tüyleri hâlâ çok canlı olduğu için şaşırıyorum, babamsa çoktan onun için yağmurda ıslanmış toprakta bir çukur kazmaya başlamış bile.

Baykuşu yerden kaldırıyorum, avuçlarımda kocaman duruyor ama kemiklerinin erimesiyle ağırlığını pek de hissettirmiyor. Neredeyse tüyelerindeki o donukluğu bir çırpıda üzerinden atıp ellerimden uçup gideceğini düşünüyorum. Bazı geceler daldan dala konan baykuşlar görüyorum. O vakitte ninni söyler gibi birbirlerini çağırdıklarını duyuyorum ve çok da güzel ninniler söylüyorlar. Âdeta karanlıkta dolaşan sırlar gibi. Bu baykuşun kazılan çukura girmeyi hak etmediğini düşünüyorum. Bu fikrimi babama

söylüyorum ve babam da bana, bunun *doğanın döngüsü* olduğunu ve baykuşun da *yeniden doğanın içinde kendine yer bulacağını* söylüyor. Toprağın altında kemiklerine varana dek çürüyecek, çürümüş bedeniyle toprağı besleyecek ve tüylerinden bitkilerin kökleri büyüyecekmiş. Kulağı öyle güzel geliyor ki neredeyse bunu gerçekleştirken izlemek istediğimi söyleyeceğim. Bir keresinde bir tilkiyi, kürkü ve iskeletiyle birlikte bir yumak hâlinde bulmuştum. Kafatasındaki kavis ve sıralanmış kaburgaları kemik beyazıydı ve çok güzeldi.

Babam küreğiyle son toprak parçasını da kazıyor, ağacın dibine çömeliyor ve verdiği nefesle ağzından çıkan dumanlar etrafını çevreliyor. Baykuşu kazdığı yere gömüyorum ve pürüzsüz bir çakıl taşını da nerede olduğunu unutmuyayım diye yattığı yere koyuyorum, böylece her zaman nerede olduğunu bileceğim.

Baykuşu gömdükten sonra bütün ormanı dolaşır rüzgârdan, yağmurdan ve dalları bir ahtapotun dokunaçları gibi uzanan bir meşe ağacına düşen yıldırımdan kalan hasarı temizlemeye koyuluyoruz. Hasar öncekilerden daha fazla değil ve fırtına sanki etraftaki her şeyi yenilemiş gibi. Şahin gözlerimle ortalığı kolağan ediyorum ve her zaman ki gibi yağmurla dövülmüş toprakta yine hazineler buluyorum. Çanak çömlek parçaları ve Roma sikkeleri olabileceğini düşündüğüm bir bozukluk. Pürüzsüz mavi-yeşil cam parçaları. Hepsini cebime koyuyorum ve cebimde birbirlerine çarpıp sanki haykırırcasına bana bir hikâye anlatmaya

çalıştıklarını duyuyorum, ancak bu hikâyeleri daha sonra dinleyeceğim. Şimdi ortasından kırılmış dallar ve çatlamış ağaç gövdeleriyle ormanın pek de el değmeyen tarafları biraz daha iyi bir hâle gelsin diye kazmakla, kesmekle, tırmıkla sürmekle ve toparlamakla meşgulüz.

Babama iyi durumda olan dalları römorka yüklemesinde yardım ediyorum, böylece onları daha sonra ısınmak için ya da şenlik ateşi yakmak için kesebiliriz, sonra da arazi aracını çamurlu yollardan geçirip topladıklarımızı odunluğa yığabilmek için eve sürüyoruz. Burası işin en sevmediğim kısmı çünkü tüm kaslarımı ağrıtıyor ve römorktan ne kadar odun indirirsem indireyim asla sonu gelecekmış gibi gözüküyor. Ama cebimdekilerin bana anlatacakları hikâyeleri düşünüyorum ve şimdiden içimde hikâyenin giriş, gelişme ve sonuç kısımlarının şekillendiğini hissedebiliyorum ve kaslarım bir anda çalışacak gücü kendilerinde buluyorlar. Ellerim havadan başka tutacak bir şey bulamayınca kadar römorka uzanıp tamamen boşaltıyorum. Babamla birlikte araca binip ormana dönüyoruz ve son bir kez daha etrafı kontrol ediyorum.

Babam bu kez aracı benim sürmeme izin veriyor ancak benim ayaklarım pedallara yetişmediği için arkamda oturan babam, bu işi benim yerime hallediyor. Ormanda rüzgâr olup estikten sonra yine dönüp dolaşıp baykuşa geliyoruz.

Babam, *dur yavaş ol bakalım*, diyor ama zaten o kadar yavaş gidiyorum ki biraz daha yavaşlamam tamamen dur-

mamız anlamına geliyor ve babam araçtan iniyor. Birbirine dolanmış otları kenara çekip yere doğru eğiliyor. *Gelip şuna bir baksana*, diyor ve ben de araçtan atlayıp belki yine hazine bulmuştur diye söylediği yere bakıyorum.

Bir baykuş. Tüylerinde benekler olan bir bebek baykuş.

Yüzü yeni yeni kalp şeklini almaya başlamış. Gözleri kocaman. Gagası bir tutam. Göğsü büyük ama kırılgan. Başından birbirine geçmiş kanatlarının ucuna kadar hafif bir titreme vücudunu esir almış.

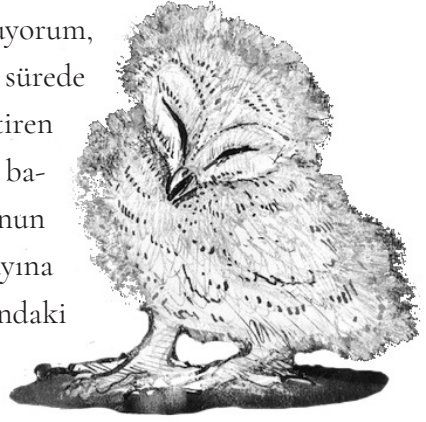
Parmaklarımı ona doğru uzatıyorum ancak babam elimi nazikçe tutuyor ve hayır dercesine kafasını sallıyor. *Burada bırakmalıyız. Başka bir baykuş onu almak için gelebilir ve eğer biz bu küçüklükte bir baykuşu alırsak...*

Sesi yavaş yavaş duyulmaz hâle geliyor ve ben de ağzından dökülmeyen o kelimeleri alıp kararmaya başlamış gökyüzüne fırlatmak istiyorum, çünkü bu baykuşu burada çürümüş yaprakların arasında saklı hâlde bir başına bırakmak istemiyorum.

Aracı park ederken yeniden dışarı çıkıp yiyecek bir şeyler aramadan önce sıcak bir şeyler içip biraz ısınmam için bana içeri geçmemi söylüyor.

İçeri girdiğimde su ısıtıcıyı sobaya koyup en sevdiğim sandalyeye oturuyorum. Yumuşacık, yamalı ve yüz yıldır buradaymış gibi görünüyor. Bir tarafından içindeki pamuklar dökülüyor ve fırtına bulutu gibi dışarı fışkırıyor.

Olduğum yere iyice kuruluyorum, gömülmüş bir kuşun ne kadar sürede elimde içi boşmuş gibi hissettiren kemiklerden ibaret kalacağına bakıyorum ve bütün kitaplarda bunun cevabı altı ay. Demek ki mart ayına geldiğimizde ayağımızın altındaki kara toprakta gömülü kuştan geriye kar beyazı kemiklerden başka bir şey kalmayacak. Bebek kuşun nerede olacağı hakkında düşünmüyorum ama bir ailenin gelip onu almasını umarken ellerimi o kadar sıkıyorum ki parmak boğumlarım bembeyaz oluyor.

Baykuşlar hakkında bulduklarımı okuyorum ve tarla faresi, sivrifare ve diğer tüm çeşit fareleri yediklerini öğreniyorum. Son lokmasına kadar yiyip sindiremedikleri kısımlarını da toprak toprak geri çıkarıyorlarmış. Yedikleri her şeyin derisini de kemiklerini de tüylerini de görebiliyormuşuz. Kendilerine yemek getiren ilk şey ne olursa olsun onun kendi ebeveynleri olduğunu düşünüyorlarmış, bu şey pençesinde fare olan bir el kuklası olsa bile.

Okumayı bitiriyorum ve terli saçlarımı mutfaktaki lavaboda yıkıyorum. Saçımdaki su damlalarını havada patlayan inci taneleri gibi etrafıma saçıyorum.

* * *

Ormanda yaşıyoruz ve yabaniyiz.

Bu gece yıldızlarla bezenmiş gökyüzüne bakıp uluyoruz. Sesimizi havaya doğru fırlatıyoruz, şekillendiriyoruz, işliyoruz ve kil yoğurur gibi yoğuruyoruz. En uzun ağaçların en tepesinde de yer altındaki sırlarla dolu dünyada da dolaşsın ve oradan da göleti çevreleyen çalılara ulaşsın diye sesimizi esnetebildiğimizce esnetiyoruz, ne de olsa bu dünya bizim ve burada bir başımızayız.

Sadece biz varız.

Misket kadar küçük şu dünyada bir avuç insanız. Hem küçüğünüz hem her şeyiz hem de yabaniyiz.

Ormanda yaşıyoruz.

Ormanda yaşıyoruz ve yabaniyiz.

Evimiz ormanın içinde yer alıyor ve kendisini çevreleyen ağaçlardan yapıldı. Kesildiler, yontuldular, pürüzsüzleştirildiler ve bir ev hâlini aldılar, bu yüzden evin içinde dalların kıvrımlı uçlarından eser yok ama ormandan yapılmış bu evin içinde olmayı yine de seviyorum. İnsanlar burada yaşadığımızı bilseler bile burada olduğumuzu kimse bilmiyormuş gibi hissediyorum çünkü saklanmış ve unutulmuş gibiyiz, hem de olabilecek en iyi şekilde. Yaklaşık olarak yılda bir kez kasabaya gidip burada yetiştiremediğimiz yiyecekleri ve burada dikemediğimiz giysileri almak zorundayız, ki bu da neredeyse tüm giysilerimizi oradan aldığımız anlamına geliyor, çoraplar dışında, ki ne kadar

uğraşsam da onlar da çok iyi durumda değiller. Babam bir gözü sobanın üzerindeyken bile pıt pıt ördüğü bir yumak yüne ayak şeklini verebilirken ben bir düğümü bile zor atıyorum. Bir yıllığına ihtiyaç duyacağımız her şeyi alıp bizi yine unutacak olan kasabaya veda ediyor ve yine ormana dönüyoruz.

Babam, bu evi ben doğmadan önce inşa etmiş. Ancak ben burada doğmamışım, çünkü son anda annem olan kadın, *hayatta olmaz*, demiş ve apar topar hastaneye gitmişler. Orada beyaz, parlak, ağaçsız, boş ve daha önce hiç alışık olmadığı şeylerle dolu koridorlardan geçmiş. Ama sonra hatırlamaya başlamış. Mikrodalga fırını hatırlamış, interneti hatırlamış, bütün kıyafetlerini is kokutan soba yerine düğmelerine basınca çalışan ısıtma sistemini ve diğer birçok şeyi hatırlamış. Ve bebeği tıpkı koridorlar, yataklar ve yastıklar gibi beyaz bir battaniyeye sarılı olarak gelince babama *geri dönemeyeceğini* söylemiş.

Ne var ki geri dönmüş, ancak kısa bir süreliğine. Ama zamanla bizim dünyamızın sınırlarının dışına doğru kaymış, ve ben dört yaşındayken buradan gitmişti. Gittiği günü hatırlıyor gibiyim ama o anın izleri, sanki avuçlarımda tutmaya çalıştığım ve ellerimden akıp gitmesine engel olamadığım sular gibi. Elimi tutan bir kadının silüeti belli belirsiz gözümün önüne geliyor, bütün vücudumun koşan diğer kişinin peşinde sürüklendiğini ve hızına ayak uyduramadığımı da anımsıyorum. Ağlama sesleri var ve bütün

kuşları dallarından kaçırıp göğü yaracak büyüklükte bir çılgılık attığımı da çok iyi hatırlıyorum.

Beni de yanına alıp gitmesine izin veremezdim. Ormandan ayrılamazdım.

Kendimi zorlayıp onu hatırlamaya çalıştığımda sanki hafızamdan silinmiş gibi hissediyorum, belirmesi gereken yerde yalnızca kara, insan şeklinde bir gölge var, bazen de onu görüyor gibi oluyorum ama hemen bulanıklaşıp duman oluyor ve geriye hiçbir şey kalmıyor. Yaban hayatını terk edip gittiği için ondan nefret ediyorum, bizi terk edip gittiği için ondan nefret ediyorum ve kendi küçük dünyamızı bırakıp gittiği için de ondan nefret ediyorum.

Sürekli yazıyor ancak yolladığı mektupları okumuyorum bile. Babamın neden yolladığı mektupları bizim uçsuz bucaksız dünyayla bağımız olan yolun en ucundaki ahşap posta kutusundan almakla uğraştığını anlamıyorum. Ne de olsa bize mektup gönderen tek kişi o. Bir keresinde babam mektuplardan birini açtı ve okumam için mutfaktaki masanın üzerine koydu ancak ben kâğıdı büzüştürerek top hâline getirdim ve alevlerin içinde kül oluşunu, o mürekkeplerden dökülmüş kelimelerin közlere dönüşünü izledim. Ben beş yaşımdayken ormana geldi ve ben de bir ağaca saklandım. Babam yanıma gelip ne kadar dil dökse de gece olana kadar aşağı inmedim. Ben yedi yaşımdayken bir kez daha geldi, dokuz yaşımdayken de, ve her seferinde kendimi dalların güvenli kollarına attım. Babam onun çok uzakta yaşamadığını, bir ara gidip onu ve nerede yaşadı-

ğını görmem gerektiğini, onunla konuşmamı ve yeniden onunla bağ kurmam gerektiğini söylüyor ama ne zaman onun konusunu açsa işimi gücümü bırakıp ağaca tırmanıyorum, bu yüzden artık ondan fazla bahsetmiyor. Ormandayken her şey çok uzakta ve her şeyin kesinlikle böyle kalmasını istiyorum.

Almancada bir kelime olduğunu okumuştum. Almancada aslında milyonlarca duygunun harflerle hayat bulduğu bir sürü ilginç ve sihirli kelime var, mesela başka birisi üzgünken kişinin mutlu olması gibi veya o an orada olmadığın yerde olmayı istemek gibi. Yalnızca kasabaya gittiğim zaman böyle hissediyorum ben. En sevdiğim kelimeyse *orman yalnızlığı* ve ormanda tek başına, huzurlu, mutlu ve güvende olmak anlamına geliyor ve o bu huzuru istemedi. Okula gitmemi ve hafta sonlarını onunla birlikte çok uzakta geçirmemi istedi ama öyle olsaydı ben nasıl yabani ve özgür olacaktım? Nasıl ağaçlara tırmanıp çer çöpün içinde hazine arayacaktım? Nasıl ateş başında hikâyeler anlatacaktım?

Onu istemiyorum.

O bizim gibi yabani değil.

U lumamızı bitiriyoruz ve uysalca dolaşsın diye nefesimizi karanlık gecenin içine salıyoruz. Dalları, en kuru yaprakları ve ağaç köklerine nüfuz etmiş yemyeşil yosunları toplayıp ateş yakıyoruz. Babam cebinden patatesleri çıkarıyor ve patatesler hazır olup çıtırdayarak şarkı söylemeye başlayıncaya kadar onları ateşin üzerinde tutuyoruz. Patatesleri bir çubuk yardımıyla delip kızardıklarında ateşten çekiyorum ve o kadar lezzetli kokuyorlar ki kendiminkini hemen yemek istiyorum. Ancak en son başıma gelenlerden ötürü bunu yapmıyorum. Alevin tadını aldığım, yarılmış ağızda saatlerce buz gezdirmeme sebep olan olaydan dolayı. Çubuğumdaki patatese üflüyorum ve her zamanki gibi babam, kendim bulabilecek olsam da bana ağaç dallarının arasından gözüken takımyıldızlarını saymaya başlıyor. *Üç parlak yıldızdan oluşan Avcı Orion. Ayı-*

lar, Büyük Ayı ve Küçük Ayı. Latince de kurt anlamına gelen *Lupus*, elmas diş. Gökyüzü de yabani.

Ateş sönüp saç uçlarım donduğunda küçük evimize doğru yol alıyoruz. Saçlarıma dokunmak için ellerimi uzattığımda, yıldızların sivri uçları gibi hissettiren kırıklar buluyorum. Göletin yanından geçiyoruz ve suyun yüzeyi şimdiden buz tutmaya başlamış. Babamın benim yaşlarımdayken kaydığı kahverengi bağcıklı patenleriyle bu yıl benim de kaymama izin verip vermeyeceğini merak ediyorum. Her zaman bunun çok tehlikeli olduğunu, o buz tutmuş pürüzsüz yüzeyin çatlayacağını ve benim de buzun altında mahsur kalacağımı söylüyor. Benimse tek istediğim, tıpkı okuduğum o kitaptaki kız gibi biraz olsun uçuyor gibi hissetmenin tadına varabilmek.

Ev de dışarısı gibi soğuk. Ormanda olduğu gibi yine verdiğim nefesi evin içinde de görebiliyorum ancak şimdilik sobayı yakmaya gerek yok. Babam yarın sabah için odunları hazır hâle getiriyor ve sobanın içindeki gri közleri son bir kez sıcaklık versinler diye eşeliyor. Elini başıma koyuyor, ben de ona sokuluyorum ve atan kalbini duyuyorum. Küçüğüm, ısınıyorum ve güvendeyim. Zifirî karanlıkta olsak bile sorun olmayacağı hâlde odama giden kısa yolu bulabileyim diye bir süreliğine ışıkları yakıyor. Yolu bilsem ve elektriğimiz olsa da bazen bir mum yakıyorum, çünkü mum yaktığımda kendimi ampullerin icadından önce yaşamış çocukları anlatan kitaplarımdan birinin içindeymişim gibi hissediyorum.

Odam küçük ve tavanı yere doğru alçalıyor ancak bunun verdiği samimi hissi seviyorum. Baş ucumda odundan yontulmuş bir tilki var, o kadar hafif ki sanki havada süzülüyor, bir de parça parça parlak camların, plastiklerin, metallerin olduğu bir kavanoz var, ikisini de bana babam vermişti, en azından öyle hatırlıyorum. İki duvarım ise tamamen kitaplarla kaplı, kitaplarımı renklerine göre sıralamayı ve sırtlarından bir gökkuşağı oluşturmayı seviyorum. Kitaplarımı asla atmıyorum ve herhangi birinirastgele seçip ortasından okumaya başlasam bile hikâyesini, ilk okuduğumda nasıl hissettiğimi, neler olacağını hemen hatırlayabiliyorum.

Battaniye olarak eski elbiselerimden, gömleklerimden, tulumlarımdan ve pantolonlarımdan üçgen üçgen kesilerek yapılmış bir örtü var yatağımda. Parçalar bir araya gelerek yeni bir şey oluşturuyorlar, bunu seviyorum çünkü her parçanın geçmişten getirdiği hikâyeler bir araya geliyor ve onları üzerime çekebiliyorum. Yorganın altında kıvrılıp gece pencereden dışarı bakmayı, ağaçların karanlığın içinde kaybolmasını ve gece kuşlarının şarkılarını dinlemeyi seviyorum. Ama bu gece onları duyduğumda düşünebildiğim tek şey ölü baykuş ile yavru baykuş oluyor. Gözlerimi sımsıkı kapatıyorum ve karanlıkta kaybolan ağaçlar toz olup gidiyor.

Ancak kalbim kaburgalarımı zorlamaktan vazgeçmiyor, ben de yataktan kalkıp hazine sandığımı açıyorum. Gerçek bir korsanın gemisinde olabilecek türden bir

sandık, ancak benimkinin içinde altın sikkeler yerine ormanda bulduğum hikâyelerin parçaları var. Kendisi de ormandaki ağaçlardan yapıldı. Babam odunları topladı, şekillendirdi, pürüzsüzleştirdi ve ben altı yaşımdayken Noel hediyesi olarak paketleyip bana verdi. İçi sihir dolu. Taş Devri'nde vahşi bir yaşam süren, sadece ateşte yemek pişiren ve yıldızların altında yatan bir aileye ait olma ihtimali yüksek bir sürü çanak çömlek parçaları var. Kızgın ateşten nefesiyle eskiden ormanların gardiyanı olan ejderhanın bembeyaz iskeletinin parçaları, yanıkları şarkılarıyla iyileştirebilen kuşların tüyleri var. Ne zaman bir şey keşfetsem hazine sandığıma koyarım ve sanki zihnim bu yabancı hayatların hikâyeleriyle dolar.

Önceden ormanda bulduğum üç eşyayı alıp yatağımın üzerine koyuyorum. Hikâyeleriyle tıngırdıyorlar. Hem garip hem de güçlü olduğu için kurtların önüne atılan çocuğa ait ince, siyah, eğilip bükülmüş bozukluklara benzeyen şeyler belki de o çocuğun son kuruşlarıydı. Mikrop kapmış yaraları, kaburgaları kıran kuvvetteki öksürükleri ve terden sıırıslık hâle sokan yüksek ateşleri iyileştiren ilaçlar yapabilecek kudretteydi ancak halkı ona güvenmiyordu. Ama derin bir ıslık çalıp bileklerine de bir fiske vurdu mu hırıltılı kurtlar onun emrine amade olurdu ve o da kurtların geniş sırtlarına binip ormanın içinde koştu-
rurdu. Kurtlar ona yemek getirir, o da kurtların yaralarını iyileştirirdi. Çanak çömlek parçaları etrafındaki yabani dünyadan topladıklarını pişirdiği kaplardan kalmaydılar.

Aç ateşlerin üzerinde sebzeler ve parlak çalı meyveleri pişirirdi. Pürüzsüz mavi-yeşil cam parçaları onun sihirli taşlarıydı ve kırık ve bozuk şeyleri onarma gücünü de onlardan alıyordu. Zamanın merhamet göstermeden yumuşattığı taşların kenarlarında başparmağımı gezdiriyorum ve sonra da dikkatlice hazine sandığıma geri koyuyorum.

İki gün sonra benim ayım geliyor çünkü aylardan ekim olacak. Eğer ormanda yaşıyorsanız ekim en iyi aydır ve belki yaşamıyorsanız da öyledir, ama ben bunu bilemem. Ağaçların yapraklarını bezeli toprağa döktüğü ve toprağın ateş kadar parlak hâle geldiği aydır ekim. Hava da içine bir tutam katılmış ayazla çıtır çıtır olur ve is kokar. Her şey yeni gibi gelir ve heyecan verir.

Ben ekim ayında, buradan çok uzaktaki o beyaz, temiz hastanede doğmuşum. İnanılmaz küçük bir bebekken gökkuşaklı battaniyeye sarılmış bir fotoğrafım var. Babamın çocukluğundan kalma, fotoğrafı çeker çekmez fırlatan o külüstür fotoğraf makinesiyle çekilmiş. Yeni fotoğraflar için filmimiz yok ama nasıl olsa anıları kaydetmek için fotoğraflara ihtiyacım da yok.

Babam kendisinin ve annem olan kadının odadalarken âdeta birbirlerine fırlatır gibi isim önerisinde bulduklarını söyledi ancak hiçbir isim doğru hissettirmediği için hepsi duvarlara çarpıp yere düşmüş. Beni ormana, içinde ateşler tüten sobanın, kuşların, porsukların ve dökülen

yaprakların olduğu yere getirmişler ve babam *October* demiş ve bu isim havada kanatlanıp uçmuş.

Uzun lafın kıyası bu benim ayım. Ve bu aya her zaman aynı şekilde başlarız.

Hava buz gibi olsa bile.

Sarı çizmelerimi çıkarıp test etmek için ayağımı gölete sokuyorum. Soğuk ipeksi çamur parmaklarımda dolaşiyor. Üzerimdeki kıyafetleri yalnızca iç çamaşırım kalana kadar bir çırpıda çıkarıyorum. Lastikleri yıpranmış ve ahtapot kollarına dönmüş olanı giymişim. Göletin yüzeyi cam gibi ve parıldayan buz parçalarını görebiliyorum. Bir an için yapamıyor gibi oluyorum. Toprak gibi, buzlar gibi, çimler gibi ben de donuyorum. Hava sanki beni tutsak ediyor ve tek bir parçama bile oynatamıyorum. Sonra bir kuş neşeli bir biçimde şakıyor ve gözüne kestirdiği avına doğru havadan yere süzüldüğünü görüyorum, babama bakıyorum ve üç iki bir diye geri sayıp suya

a

t

l

ı

y

o

r

u

z.

Su, kulaklarımın etrafında paramparça oluyor ve o donmuş an binbir parçaya bölünüyor. Gölet o kadar soğuk ki kemiklerimin yandığını hissediyorum. Kalbim durmuş olabilir. Göletin altındaki dünya bulanık ve yeşil, ben de aniden köpek balıklarının hâkimi olduğu yosun hapishanesinden kaçan ve özgürlüğüne doğru yüzen bir deniz kızı oluyorum. Kesici soğukta bacaklarımı tekme atar gibi çırpıyorum ve suyun altında şimşek gibi çakıyorum. Yuvarlanıyorum ve beni dibe çekmek isteyen ellere dönüşmüş otları itiyorum. Taklalar atarak ilerliyorum, köpek balıkları suyun içinde harekete geçip benimle aralarındaki farkı kapatıyorlar, o kadar yaklaşıyorlar ki o balık nefeslerini ensemden hissediyorum, dişleriyse derimi sıyrıyor, ama son anda yanımdan geçen bir mürekkep balığının dokunacına tutunuyorum ve başım yüzeye vardığı anda beni güvenli bölgeye ulaştırmış oluyor.

Babam yanımda saçlarındaki suyu silkiyor ve nefesini düzeltmeye çalışıyor. *Daha önce bu kadar soğuk olduğunu görmemiştim*, diyor ve morarmış elleriyle omuzlarımı ovuyor. Dönüp birbirimize bakıyoruz, takırdayan dişlerimizin arasından gülümsüyoruz, çünkü bu havai fişek misali yaşadığımız soğuk ve şok patlaması muhteşem bir şey ve ben, ekim gökyüzüne karşı haykırıyorum.

Babam bana sudan çıkarken yardım ediyor ve göletin kenarında uzanıp kendilerini salmış uyuşuk bulutlarla dolu gökyüzüne bakıyoruz. Her yıl kim daha önce pes edecek diye bekleriz ve bu yıl dayanamayan kişi babam oluyor,

bir koşu içeri gidip termos ile sobanın üzerine astığımız kuru ve sıcak kıyafetleri getiriyor, oturup buharı kemikleri hazine sandığımda yatan ejderhanın son nefesi gibi tüten çayımızı yudumluyoruz. Ayaklarıma kalın çoraplar geçirip dizlerime kadar sarktıkları için babamın olduğunu tahmin ettiğim açık mavi kazağı üzerime giyiyorum ama o kadar sıcak tutuyorlar ki kazağın babamın olması umurumda bile olmuyor. Babam bana farklı bulut türlerini işaret ediyor. Altokümülsü, saçak bulutu, katman bulutu ve altostatüsü. Ben de ona farklı bulut türlerini gösteriyorum, balık yiyen bir dinazor ile evini çakmak gözlü dumanı tüten ejderhadan korumak için mavi uçurumdan dörtnala geçen at sırtındaki savaşçı kız bulutunu. Sonra ona yeşil renkte sihirli cam taşları olan çocuğun hikâyesini anlatıyorum ve ikimizi de o çocuğun dünyasına hapsediyorum.

Babam hikâyelerimi her zaman pürdikkat dinler ve bu hikâyeyi sihirli çocuk ve kurtları köyü ölümcül vebadan arındırana kadar uzatıyorum, halk onun iyi ve nazik biri olduğunu fark edip evine geri dönmesini istiyor ama o yine de uluyan sürüsüyle birlikte ormanda yaşamayı tercih ediyor. Sonra üşüdüğümüzü hissediyoruz, kaslarımıza kadar titriyoruz ve babam taşların çevrelediği yerin ortasında bir ateş daha yakıyor. Ardından ormanı kışa hazırlamak için yapmamız gerekenlerin uzun bir listesini yeşil not defterine not ediyoruz.

İşte her ekim ayına böyle başlarız.